

Hoenderloo, 22 mei 2021

Lieve, lieve mama!

Gelukkig en dankbaar heb ik me de afgelopen jaren gevoeld als ik jullie na een prachtige, wekenlange camperreis weer veilig thuis zag komen op de Spotter app waarmee ik jullie onderweg kon volgen. "Een ongeluk zit immers in een klein hoekje" zeiden we daarna tegen elkaar. Hoe onwerkelijk dat dit laatste waarheid is gebleken...

Ook als ik afscheid moest nemen van een dierbare oom, tante of bekende, ontroerde het me dat ik jou en papa nog in mijn midden had. Natuurlijk zou ik op een dag hier staan, maar niet vandaag lieve mama!

Als ik terugdenk aan de bijna 50 jaar die we samen mochten doorbrengen dan is dat vooral je energie, doorzettingsvermogen en aandacht voor de ander. Je was klein van stuk en dat vond je maar goed ook want dan viel je niet zo op. Maar voor alles wat je deed voor papa, Mirjam, mijzelf, je kleinkinderen en vele anderen, verdien je eigenlijk veel meer! Je glimlachte als ik het je zei. Je antwoorde dan: "Ach jongen, ik doe het graag en ik geniet als ik jullie ook zie genieten".

Ik vond het toen heel gewoon, maar welke moeder staat er iedere ochtend om 6.30 uur een lunchpakket te smeren voor haar puberzoon die 15 km naar school moet fietsen en dan ook nog eens iets lekkers, meestal zelf gebakken, in z'n brooddoos stopt? Iedere pauze was het smullen en leverde het opmerkingen op van klasgenoten. Pure jaloezie zal het geweest zijn.

Ik bleef niet voor niets tot mijn 26^e thuis wonen. Waarom alleen in een te kleine kamer als ik thuis alle ruimte had, er heerlijk voor me gekookt werd en de vieze was schoon werd opgeleverd? Nee, het was zeker geen gemakzucht want het was vooral gezellig!

Je was er altijd met wijze raad en je zorgde er ondertussen voor dat ik wel degelijk voor mezelf kon zorgen. Jullie hadden namelijk het camperen ontdekt. Dan kon die jongen niet al die tijd op pizza's leven met dezelfde kleding aan. En jullie wilden bij terugkomst ook niet alle planten dood aantreffen in een vies en stoffig huis. Dus huisman Reyn: aan de bak! De bagage en levenslessen die je me toen meegaf, gebruik ik nu nog dagelijks en daarvoor ben ik je heel erg dankbaar.

Inmiddels was je de trotse oma geworden van een kleindochter en daar kwamen er nog eens twee achteraan. Het was dus Girl Power in huize De Niet als ze kwamen logeren. Jij en papa genoten daar ontzettend van. Het reizen werd opeens minder belangrijk. 2 tot 3 keer per jaar was wel voldoende en na vier weken werden de meiden toch wel gemist. Gelukkig hadden jullie WhatsApp ontdekt en daar maakten jullie dagelijks gebruik van door foto's te sturen van de mooiste plekjes waar jullie stonden en regelmatig video belden jullie even om te horen en zien hoe het met ze ging op school en thuis.

Toen vorig jaar Corona kwam, was het even uit met de logeerpret. "Maar dat kan snel weer zodra we gevaccineerd zijn" zei je laatst nog tegen ze. Hoe trots liet je op 6 mei in de groepsapp een foto zien met jullie vaccinatiebewijs. Ik moest nog glimlachen want jullie selfie was in spiegelschrift 😊 Zo jammer dat je die logeerpartijtjes niet meer mag meemaken...

Marjolein en ik vroegen Lyanne deze week wat ze het leukste vond bij oma. Ze twijfelde even, pakte toen pen en papier en schreef de volgende steekwoorden op:

- Verwennerij (Lekkere dingen die je altijd maakte)
- Helpen met verstoppertje (Toedekken zodat opa me niet kon vinden)
- Lekker koken
- Mooie kleren kopen
- Langer opblijven (Meestal was het vakantie en hoefde ik niet naar school)
- Haren vlechten
- Kleren naaien (Gat in m'n broek? Oma máákte het gewoon!)
- Vaak spelletjes spelen. (Favoriet waren Ben ik een Aap en Kaart-Woord-Bel)

Begin vorige maand werd papa 75 jaar. Ik regelde passende vlaggetjes en ballonnen en maakte met jou stiekem een afspraak om de avond voor zijn verjaardag de serre te versieren. Papa keek voetbal op tv en had pas na een kwartier door wat we daar aan het doen waren, hij had niet eens gehoord dat ik binnenkwam! Als cadeautje kochten Marjolein en ik voor jullie allebei een koffiemok met het getal 75 erop.

Die van jou hadden we dan ook alvast binnen. “Die krijgt ze wel op 22 september”, zeiden we tegen elkaar. Wie bedacht toen dat ik ‘m dan op je laatste rustplaats moet zetten mam...

Nu moet ik je loslaten, degene waar ik volgens iedereen zo sprekend op lijkt. Ik hoop dat jullie allemaal in mij haar ook een beetje blijven zien ☺. Mama, je was een geweldige moeder en oma. Dankjewel voor alles wat je voor mij en de meiden hebt gedaan!

Tot slot een speciaal woord voor jou lieve papa. Je zegt dat de bodem onder je is weggeslagen en dat léven plaats heeft moeten maken voor óverleven. Ik kan makkelijk praten; mijn leven met Marjolein, Lyanne, Noraly, Koen & Simon gaat door. Over een jaar zitten we met z’n allen samen in een nieuw huis. Iets waar mama en jij je net zo op verheugen als wij. Jij moet nu na bijna 60 jaar verder zonder mama: alleen... Maar onthoud 1 ding: helemaal alleen ben je niet, wij zijn er voor je! Mama’s plek kunnen we niet innemen maar we gaan je wel helpen om weer lichtpuntjes te zien in het leven. Om te beginnen: hier voor je staan er zeven!

Liefs, Reyn.